

Շուշանիկ Կուրդիւնյան

Լուսացավ

Խեչոն խելոք
Ծառա էր լոկ .

Իր զենքն էր հին ցախավելը .
Ամո՞թ բան է ցախ ավելը:

Ամեն մարդ էլ,
Թեկուզ զարդով
Կամ անզարդ էլ

Դե՛հ, այս կյանքում իր գործն ունի,

Որ հաց ուտի՝
Անբան չհոտի . . .

Հա՛ . . . մեր Խեչոն ժիր ու արի
Աշխատում էր օրը-տարի .
Ջարթնում էր միշտ արևից շուտ,
Ու քուն մտնում լուսնից հետո,
Սակայն դարձավ իր խոսքն էր սուտ,
Անունը՝ «խենթ, լակոտ ու տո՛ . . .
Էշ գյուղացի, անբան, անկիրթ,

Ավարա շուն . . . »:

Ու չէր հիշում,

Որ իր կերած փշրանքի հետ,

Որ իր թափած գուր ջանքի հետ

Ե՞րբ չէ դիպել վզակոթին

Ցախավելը կամ ցեխոտ թին . . .

Մի օր կանո՛ւիս . . . Տե՛ր, մեղա՛ քեզ,

Մնաց շշմած Խեչոն մեր հեզ:

Ձայն էր տալիս աղան վերից .

Խաչատուր ջան . . . ընկեր Խեչո,

Մի ջուր բեր ինձ . . . :

Դենքն էլ ճերմակ.

Թանի նման,

Խոսածներն էլ

Միտք շփոթող բանի նման . . .

Վա՛յ, աղա ջան, էդ ի՞նչ էլավ,

Որ դու էդպես շուտ տեղիցդ ելար .

Թե երեկ շատ կերար փլավ . . .

Թե՞

Ջուր տուր . . . եկան . . . կոմունիստներ . . .

Ես ո՞ր փախչեմ,

Քանի՞ ոսկով

Ցավս ո՞ւմ պատմեմ

Երկու խոսքով,

Որ ես սովոր լողալուն,

Չեմ դիմանա դղալուն . . . :

Խեչոն իսկույն

Գլխի ընկավ ու ծիծաղից թուլացավ .

Դե՛հ, քեզ մատաղ, գիշե՞ր է, ինչ .

Ի՞նչ գող,

Ի՞նչ փող,

Լուսացա՛վ . . .

1921 թ. 24 հունիսի